

Sygn. akt I CSK 636/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa A. Spółki z o.o. w W.

przeciwko K. H.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 czerwca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 22 stycznia 2015 r., sygn. akt I ACa 347/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od pozwanej K. H. kwotę 80 000 złotych z odsetkami na rzecz powoda A. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. z tytułu nienależytego wykonania umowy o dzieło (art. 627 k.c.) - wyprodukowania koszulek polo dla sprzedawców sieci P. W dalszej części powództwo zostało oddalone, gdyż według Sądu powód nie udowodnił, że wskutek odstąpienia od umowy utracił zysk w wysokości 15 371,20 złotych. W wyniku rozpoznania apelacji obu stron Sąd Apelacyjny w Warszawie,

wyrokiem z dnia 22 stycznia 2015 r. zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji i w pkt 1 zasądzoną kwotę podwyższył do kwoty 95 371,20 złotych, a kwotę zasądzoną w pkt 3 podwyższył do kwoty 9 800,70 złotych, oddalił apelację powoda w pozostałym zakresie, a apelację pozwanej oddalił w całości, rozstrzygnął też o kosztach postępowania. W uzasadnieniu wskazał, że podzielił prawie w całości ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, a ponadto ustalił okoliczność bezsporną między stronami co do tego, jaką cenę miał zapłacić powód pozwanej, a jaką potem miał otrzymać od zamawiającego koszulki za pośrednictwem powoda. Można więc było z łatwością obliczyć nadwyżkę, stanowiącą dochód powoda, co wykazane zostało już w pozwie. O tę kwotę Sąd drugiej instancji skorygował kwotę zasądzoną powodowi od pozwanej.

W skardze kasacyjnej pozwana zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów postępowania cywilnego, tj. art. 286 w związku z art. 232 zdanie drugie i z art. 382 k.p.c. przez ich niezastosowanie i nie przeprowadzenie dowodu z dodatkowej opinii biegłego; art. 278 § 2 w związku z art. 233 § 1 k.p.c. przez zastąpienie dowodu z opinii biegłego innymi środkami dowodowymi. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania, gdyż nie spełnia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwana podaje, że jest ona oczywiście uzasadniona. Jednakże w uzasadnieniu wniosku brak jest argumentów, które by mogły przekonać o tej oczywistości, mimo że skarżąca próbuje wykazać świadomość tego, że oczywistość skargi oznacza jej zasadność niewątpliwą i nie wymagającą badania, a więc widoczną *prima facie*. Uzasadnieniem na te stwierdzenia jest powtórzenie zarzutów z podstawy kasacyjnej i z powołaniem się na naruszenie przez Sąd drugiej instancji tych samych przepisów. Nie jest wystarczające do przyjęcia skargi kasacyjnej twierdzenie, że przez zaskarżone orzeczenie następuje odstąpienie przez Sąd Apelacyjny od utrwalonej

i jednoznacznie prezentowanej orzecznictwie Sądu Najwyższego wykładni co do znaczenia dowodu z opinii biegłego. Takiego odstępstwa od utrwalonej wykładni skarżąca nie wykazuje, a jedynie próbuje poprzez dopominanie się w sprawie o nowy dowód z opinii biegłego przekonać do swojej wersji stanu faktycznego. Nie zauważa, że w ten sposób narusza zakaz kwestionowania ustaleń faktycznych i oceny dowodów w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym od prawomocnego orzeczenia sądowego i dlatego nie może stawać się trzecią instancją sądową, a do tego sprowadzałoby się rozpoznawanie skargi w niniejszej sprawie.

W tym stanie rzeczy należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu.